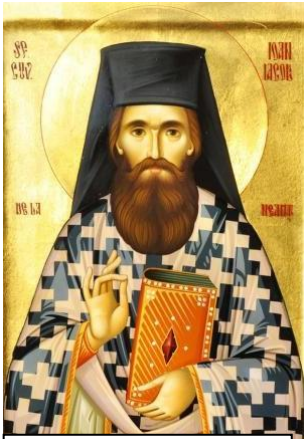

LA UȘA RAIULUI

Sf. Ioan Iacob de la Neamț, icoană

Am intrat în anotimpul bisericesc al Triodului, care ne vestește apropierea Postului Mare, când Sfânta noastră Biserică, ne îndeamnă mai mult ca oricând la lucrul Pocăinței. Niciodată masa duhovnicească a slujbelor bisericești nu este mai încărcată și mai împodobită ca în vremea Postului Mare. Cântările și citirile sfinte care se cuprind în slujbele Triodului ne zugrăvesc în culorile cele mai vii toate tainele vieții omenești de la începutul lumii până la Slăvita Înviere a Domnului. Ni se înfățișează căderea strămoșilor, osânda care a venit asupra neamului omenesc și ticăloșia vieții de pe pământ care a purtat pecetea blestemului vreme de peste 50 de veacuri.

Auzim parcă din cântările cele duioase ale Triodului, tânguirea dureroasă a lui Adam din surghiun, auzim însă și făgăduința Părintelui ceresc pentru izbăvirea omului de osândă. Înaintea ochilor se desfășoară grozăvia căderii omenești și amarul care a venit în lume prin păcat, dar ne este dat să vedem și nădejdea cea nestrămutată a

mântuirii, din sufletul aleșilor lui Dumnezeu. Nădejdea aceasta pentru venirea Mântuitorului a fost cântată de toți prorocii și cu ea s-au mângâiat patriarhii și dreptii din Legea Veche.

Dumnezeu n-a făcut lumea pământească pentru că ar fi avut nevoie de ea, ci din bunătatea Lui cea nemăsurată, pentru a fi slăvit numele cel sfânt al Lui. Din bunătatea Lui a făcut grădina Raiului, unde a așezat pe cea dintâi pereche de oameni (Adam și Eva). În mijlocul Raiului se afla "Pomul Vieții" din care mâncau strămoșii noștri și pentru asta nu se lipea de ei nici boala nici moartea. Roadele acestui pom aveau așa un dar, încât omul mâncând era totdeauna sănătos și nu îmbătrânea niciodată. Dar în grădina Raiului mai era și alt pom: al Cunoștinței binelui și răului din care nu era îngăduit să guste omul. Dumnezeu a pus această condiție omului, că dacă nu va mânca din pomul acesta, atunci va trăi în veșnicie (ca și Însuși Dumnezeu), iar dacă va mânca, atunci va fi pedepsit cu moartea cea veșnică. Câtă vreme a păzit porunca, el era ca și un Dumnezeu pe pământ. Toate faptele erau supuse lui.

Văzduhul nu se schimba niciodată ca să-l vatem cu frigul, cu căldura, pământul rodea toate bunătățile de la sine (fără osteneala omului), animalele erau toate blânde și supuse omului, iar Dumnezeu umbla prin Rai și vorbea cu Adam și Eva, așa cum vorbește tatăl cu familia lui. În inima omului era totdeauna bucurie și mulțumire, iar mintea lui era așa de luminată încât cunoștea toate tainele firii. Voința lui era îndreptată numai spre bine. Niciun gând rău și nici o pornire pătimășă nu avea loc în ființa omenească, ca să facă vreo tulburare. Atunci era cu adevărat ca un prieten al lui Dumnezeu și părtaș al fericirii Lui. Dar fericirea asta n-a ținut mult, căci din zavistia diavolului omul a călcat porunca lui Dumnezeu. Atunci și-a pierdut dreptul de a trăi veșnic și a fost izgonit din Raiul desfătării. Prin căderea lui Adam toți am moștenit vina păcatului și pedeapsa morții.(...)

Dumnezeu s-a mâniat și a pus blestem

asupra neamului omenesc ca să nu mai poată intra în Rai până când nu se va îndrepta greșeala. Iată cum s-a păgubit omul de fericirea cea veșnică și a început a duce o viață necăjită, plină de scârbe, de osteneală și de durere. Raiul s-a închis iar viața omului a fost curmată de moarte. După căderea lui Adam, mintea omului are aplecare mai mult spre rău decât spre bine. Pentru aceasta omul biruit de patimi și-a pierdut frumusețea cea dintâi precum și tăria trupească și sufletească. Din prieten iubit al lui Dumnezeu, omul a ajuns rob al păcatului. Cel care era făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică icoana cea cinstită a Celui Prea Înalt, omul cel împodobit cu cinste și cu frumusețe, care era ca un împărat peste firea pământească, a ajuns ca un vas netrebnic și organ al răutății. Nimeni dintre oameni nu putea să repare stricăciunea pricinuită de păcatul lui Adam.

(Sf. Ioan Iacob Românul)